

ЗАГРЉАЈ КОЈИ МИ НЕДОСТАЈЕ

У време ове болести ружне,
мисли наше баш су тужне.

Љубав и нада нам само остају.

И да мислимо на загрљаје који недостају.

Несебичност нас спаја.

Несебичност сада раздваја.

Али,заједно смо,када се Богу молимо,
тада мислимо на све које волимо.

Недостају нежност и топлина.

У загрљају је милина.

Али,он је сада сећање нама,
јер га брани неваљала тама.

Загрљај који недостаје,

за будућност нам преостаје.

Морамо да разумемо,
да ближње сачувамо.

Да волимо умемо,

иако су вољени негде,тамо!

За љубав ништа није далеко!

Сви имамо срце велико!

Недостаје загрљај свима!

Али,брзо ће поново да га има!

Сада знамо и ценимо љубав,веру и наду!

Немојмо да се предајемо јаду!

Потребно је да се волимо само,
чуће вољени,иако су негде тамо!

Василиса Милојковић 5/3

ОШ „Вук Караџић“ Ђуприја